

הארץ | משפחה

איך אפשר להגיד שהמשפחות שחררו כשהאבות עדיין בשבי?

אחרי 7 באוקטובר ראוי היה להיפרד מההנחה שנשים הן חלשות וחסרות ישע כמו ילדים, ולהסכים רק למפתח שחרור חטופים וחטופות על בסיס חוזקן וחוסנן של משפחות

ארתור שני 12:45, 27 בנובמבר 2023 התראות במייל

רחבת מוזיאון תל אביב, מוקפת מוסדות תרבות - מן העבר האחד שלה מוזיאון, מן העבר האחר ספרייה ולהשלמת התמונה, בית המשפט. היום היא "כיכר החטופים". משפחות החטופים נעצו את כאבן בלב לבה התרבותי של תל אביב, עיר ללא הפסקה. גם הכאב הכבד מנשוא, הוא ללא הפסקה. ויש שם, בכיכר החטופים, משפחות שנלחמות להשיב את יקיריהן, אנשים בכל הגילים, נשים בכל הגילים, וטף.

המלחמה העיקשת בעורף, מטרתה השגת יעד חשוב ומרכזי במערכה בחזית - השבת החטופים והחטופות. החטופות והחטופים. אגודה אחת. הכאב לא מבחין ביניהם. הוא אדיש ועיוור לגיל או מגדר. הוא גדול. הוא חונק.

אני מגיע לכיכר החטופים מדי יום. אני מרגיש חובה לעשות זאת, לתמוך במפעל הקדוש הזה שבו משפחתיות מקבלת את הביטוי החזק ביותר. כל משפחה נלחמת עבור יקיריה, וביחד המשפחות נלחמות כאחת, להחזיר את כולם.

משפחה זה נושא רגיש. אני יודע זאת לעומק, כמי שעובד בתחום ומגיע לשם לעתים אחרי דיונים בבית המשפט לענייני משפחה, שנמצא באחת הפאות של הכיכר. משפחה היא המקום הכי אינטימי, הכי סוער, וכשיש מחלוקות - זה גם המקום הכי כואב. אבל, יש ייחוד בטיפול במשפחה, גם בין כתלי בית המשפט. קיים מוסד ספציפי, מקצועי, שהוסמך על ידי המחוקק לטפל במשברים כאלה ואחרים אצל משפחות. את הייחודיות הזו, לא ראיתי, לצערי, בעסקת החטופים.

משפחה שנקרעה

אומר בכנות, לא פעם אני מרגיש סלחנות, סובלנות, והייתי אומר גם רחמנות, כלפי בעלות דין בסכסוכים משפטיים מהסוג הזה. אמהות צעירות. נשים

מבוגרות. וזאת גם אם על פי החוק "היבש", אין לכך הצדקה. במקרים אלה, תחושתי היא שיש מדרג, שלדעתי הוא אנכרוניסטי, ביחס לפרטים בתוך התא המשפחתי.

לפיכך לא יכולתי השבוע להתנער מתחושה קשה, שהמדרג הזה מצא לו מקום גדול יותר מערך המשפחה, בגיבוש המפתח לעסקה שהביא לרווחת כולנו, לשחרור שבויים ושבויים מציפורני השבי של חמאס. ישבתי דרוך, ליוויתי, כמו רבים ורבות, את כל שלבי השחרור כפי שדווחו בטלוויזיה.

לבי נחמץ למקרא הדיווח אודות שחרור משפחת מונדר, שנחטפה מניר עוז. אבל בפועל, שוחררו הסבתא רותי, בת 78, בתה קרן, בת 54, והנכד אוהד, בן 9. סבא אברהם, בן 78, נותר מאחור. לא משפחת מונדר שוחררה. היא נקרעה. סבא אברהם, חלק בלתי נפרד ממשפחתו, עדיין שבו.

כך גם משפחת כץ-אשר, שנחטפה מניר עוז. בפועל, שוחררה האמא דורון, בת 34, והבנות רז בת הארבע וחצי, ואביב בת השנתיים וחצי. הדוד, אחיה של דורון, רביד כץ בן ה-51, ובן הזוג של אמה, גדי מוזס, בן 79 — נשארו מאחור. גם בעלה של יוכבד ליפשיץ בת ה-85, עודד בן ה-83, נותר בשבי, כמו גם בעלה של נורית קופר בת ה-80, עמירם בן ה-85, נותר בשבי.

באוקטובר 2023, שייזכר לדיראון עולם, לחמו ונפלו לוחמות גיבורות כמו לביאות - בחיילות השדה והאוויר. ללא "הנחות". לא כאלה שהן ביקשו לעצמן ולא כאלה שמישהו חשב להעניק להן. שכם אל שכם. בשוויון. השוויון שבמאה האחרונה נשים נלחמו עליו בחירוף נפש. בתוך כך, אני סבור שצריך היה לגבש מפתח לעסקת החטופים המבוסס על משפחה. נקודה. משפחה נחטפה, אזי משפחה משוחררת. לא קורעים משפחות, מאחדים אותן על יקיריהן.

כולנו השתנינו אחרי 7 באוקטובר. קונספציות רבות התרסקו. אחדות החליפה אותן: אחדות היא הכוח שלנו, היא ערש המשפחה. ביחד עם אותן קונספציות, היינו צריכים להיפרד לשלום מהתפישות האנכרוניסטיות שנשים הן חלשות וחסרות ישע כמו ילדים, ולהסכים רק למפתח שחרור חטופים וחטופות על בסיס האחדות, על בסיס חוזקן וחוסנן של משפחות. אלא שלא כך קרה.

גם היום אמצא בכיכר החטופים את בני ובנות המשפחות מונדר, כץ-אשר, ליפשיץ וקופר — בני המשפחה שלהם עדיין חטופים. הם לא יהיו בכיכר רק כדי לתת תמיכה לבני משפחות החטופים שיקיריהן לא שוחררו, אלא גם כי יקיריהן

שלהן עדיין בשבי החמאס. כי משפחתם נקרעה בשנית, והשמחה שלהם מהולה בעצב עמוק וחשש כבד לשלום בני המשפחה שנותרו מאחור.

לחצו על הפעמון לעדכונים בנושא:

 הורים ילדים נשים גברים

ארתור שני | משפחה

עו"ד ומגשר. מייסד חברת עו"ד בתחום דיני המשפחה, הגירושים והירושה